

Hồi thứ Ba Mười Hai

Hoa Đại Hiệp Sinh Lòng Bất Lương

Lại nửa canh giờ trôi qua, Dịch Vân nhận thấy nội tức vẫn lưu chuyển không ngớt, chàng theo phương pháp luyện nội công về Thần Chiếu Kinh mà Đinh Diển đã truyền thụ cho để vận khí điều tức, trước kia chàng không biết đâu mà mò thì bây giờ muốn sao được vậy, chẳng khác gặt đầu cát tay làm thế nào nên thế.

Chàng vừa lấy làm kỳ lạ vừa hoan hỷ.

Điều dưỡng hồi lâu, Dịch Vân ngồi dậy lấy một cành cây chống vào dưới nách đi đến bên Huyết Dao Tăng, chàng thấy thi thể lão cắm vào trong tuyết, hai chân bị Thủy Sanh chém nát máu thịt bầy nhầy.

Chàng biết lão chết thật rồi không còn nghi ngờ gì nữa, liền nghĩ tới lão làm nên tội ác quá nhiều nay gặp quả báo cũng là đáng kiếp, nhưng lão lại có ơn với chàng lòng chàng không khỏi bịn rịn.

Chàng liền lôi người lão lên đặt ngay ngắn rồi bốc tuyết đắp lên, tuy chàng làm sơ sài như vậy nhưng cũng kể là đã an táng cho lão. Có điều tại sao Huyết Dao Tăng chết một cách đột ngột thì chàng không nghĩ ra được vì chàng cho lão là người công lực thông thần, chàng chẳng thể đá một cái mà chết được.

Thủy Sanh nhìn cử động của Dịch Vân cũng nảy lòng mô phỏng đem thi thể phụ thân an táng theo cách của chàng.

Nàng còn muốn an táng cả Lưu Thừa Phong và Lục Thiên Trữ nhưng một người chết trên đỉnh núi, một người chết dưới hang sâu nàng tự lượng không đủ bản lãnh tìm được, đành chịu bỏ qua ý định này.

Dịch Vân bụng đói meo, lượm một miếng thịt ngựa mà Huyết Dao Tăng đã nướng lúc nãy để ăn lót dạ.

Hoa Thiết Cán nói:

– Tiểu sư phụ! Hoa mỗ cũng đói quá rồi, xin tiểu sư phụ cho một miếng thịt ngựa.

Dịch Vân đem lòng khinh bỉ lão, hắngặng một tiếng không lý gì đến.

Hoa Thiết Cán năn nỉ hoài Dịch Vân muốn lấy một miếng ngựa nhét vào miệng lão để lão khỏi lèu nhèo.

Thủy Sanh bỗng lên tiếng:

– Đây là thịt ngựa của ta, không cho hạng vô sỉ như lão ăn.

Dịch Vân gặt đầu rồi trợn mắt nhìn Hoa Thiết Cán.

Hoa Thiết Cán nói:

– Tiểu sư phụ!...

Địch Vân ngắt lời:

– Tại hạ đã nói không phải là hòa thượng, đừng xưng hô loạn xạ như thế nữa.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Dạ dạ! Địch đại hiệp! Chuyến này đại hiệp đá một cái làm chết Huyết Đao Tăng, nhất định tiếng tăm lẫy lừng khắp thiên hạ, sau khi Hoa mỗ ra khỏi hang núi việc đầu tiên là tuyên dương công cuộc hôm nay của đại hiệp, Địch đại hiệp không nghĩ gì đến mình để cứu viện Thủy cô nương đã đá chết Huyết Đao Tăng, đó là một việc trọng đại đứng đầu trong võ lâm.

Địch Vân đáp:

– Tại hạ chỉ là một tên tù phạm nổi tiếng xấu xa, còn ai tin những điều quái của các hạ? Các hạ nên ngậm miệng lại là hơn.

Hoa Thiết Cán đáp:

– Hoa mỗ cũng có chút thanh danh nhỏ bé trên giang hồ, hễ nói ra câu gì là ai cũng tin ngay, Địch đại hiệp! Đại hiệp cho Hoa mỗ một miếng thịt ngựa.

Địch Vân chán quá quát lên:

– Ta đã không cho là không cho, rồi đây lão có nói xấu Địch Vân thế nào ta cũng chẳng cần, vì ta chẳng là cái thá gì để cho người nghĩ đến.

Chàng nhớ tới mấy năm bị oan khuất, chịu đựng hành hạ khổ sở, bất giác nổi oán hờn chứa chất đầy trong bụng không sao kiềm chế được.

Thực ra Hoa Thiết Cán cũng không cần ăn thịt ngựa lắm, tuy lão bụng đói, nhưng nhịn ăn một vài ngày đối với lão chẳng có chi đáng kể, lão chỉ sợ tên tiểu ác tăng này do tính hung ác của Huyết Đao Tăng truyền lại, đột nhiên nổi nóng giết lão mà thôi. Lão xin thịt ngựa chẳng qua là dùng cách tiến để mà thoái công để mà thủ.

Lão nghĩ rằng Địch Vân đã không chịu cho thịt ngựa, trong lòng tất có chút bực tức, tự nhiên ý niệm giết người sẽ giảm đi.

Địch Vân thấy trời sắp tối, gió tây bắc thổi vù vù vào trong hang tuyết chàng nhìn Thủy Sanh nói:

– Cô nương! Cô hãy vào trong thạch động mà nghỉ.

Thủy Sanh giật mình kinh hãi, cho là chàng nẩy lòng bất chính bất giác lùi lại hai bước, tay cầm Huyết đao đặt ngang phía trước nàng quát:

– Tên tiểu ác tăng kia! Người mà tiến gần lại một bước là bản cô nương tử tự ngay tức khắc.

Địch Vân sửng sốt đáp:

– Cô nương đừng hiểu lầm Dịch mỗ chẳng khi nào có ý nghĩ đen tối.

Thủy Sanh lại thóa mạ:

– Người là tên tiểu hòa thượng mặt người dạ thú, miệng cười thơn thớt mà lòng dạ hung tàn, so với lão sư già người còn gian ác hơn nhiều, ta không mắc bẫy người đâu.

Dịch Vân không muốn tranh biện với Thủy Sanh, chàng nghĩ thầm: “Sáng mai ta sẽ tìm đường ra khỏi hang núi, nào Thủy cô nương, nào Hoa đại hiệp vĩnh viễn ta không muốn nhìn thấy mặt họ nữa”.

Chàng liền lảng ra xa nằm ngã xuống tảng đá lớn ngủ vùi.

Thủy Sanh đã nhận định chàng là một âm tăng lại cho là chàng càng ra xa bao nhiêu càng nham hiểm gian ác bấy nhiêu, nàng chắc chàng chờ tối nửa đêm mới lần mò lại xâm phạm. Nàng không dám ở trong động vì sợ tiểu ác tăng lần vào không còn đường tháo lui.

Trong lòng nơm nớp lo âu, Thủy Sanh ngồi tựa vách đá, mắt nàng mỗi lúc một thêm trầm trọng mà trong lòng không ngớt đề cao cảnh giác:

– Ta không thể ngủ được, cần phải đề phòng tên ác tăng tề hại kia.

Nhưng mấy ngày trời vất vả, tâm thần cùng sức lực cực kỳ mỏi mệt, sau một lúc lâu nàng đi vào cõi mung lung rồi ngủ quên đi.

Thủy Sanh ngủ một giấc đến sáng mới dậy, nàng thấy nhật quang chói mắt giật mình tỉnh táo, nháy mắt lên tay chụp huyết đao thì không thấy đâu nữa, nàng sợ quá nhìn kỹ lại thì thanh huyết đao rớt xuống bên chân hầy còn yên đó.

Thủy Sanh vội lượm huyết đao lên, nàng ngẩng đầu nhìn ra thấy bóng sau lưng Dịch Vân đang di động ở phía xa xa, chân bước tập tễnh tiến về phía cửa hang.

Thủy Sanh cả mừng miệng lẩm bẩm:

– Tên tiểu ác tăng này dường như có ý bỏ đi thật, tạ ơn trời phật!

Dịch Vân quả có ý tìm lối ra khỏi hang núi, nhưng chàng tìm kiếm góc đông bắc và phía chánh đông đều không có đường. Ba mặt nam bắc và tây toàn vách núi đứng dựng chẳng có ngõ nào thông ra ngoài.

Mé đông nam có lối ra, nhưng tuyết đọng cao đến mấy chục trượng mà không chờ trời ấm tuyết rữa thì chàng đã gãy một giò chẳng thể nào vượt qua được.

Dịch Vân tìm kiếm cả nửa ngày chẳng ăn thua gì, buồn rầu trở lại chàng đứng bần thần trên ngọn núi cao vẻ mặt vô cùng chán nản.

Hoa Thiết Cán hỏi:

– Dịch đại hiệp! Đại hiệp quan sát tình trạng thế nào?

Địch Vân lắc đầu đáp:

– Chẳng có đường lối nào khả dĩ ra khỏi hang núi.

Hoa Thiết Cán nghĩ thầm:

– Người gãy giò không thể ra được, còn Hoa mã khi nào chịu giam hãm ở đây? Đến chiều hôm nay huyết đạo của ta tự giải khai là ta chuồn thẳng.

Tuy lão quyết định như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

– Hai vị bất tất phải quan tâm, hãy chờ Hoa mã giải khai được huyết đạo sẽ dắt hai vị thoát khỏi vòng khốn đốn này.

Thủy Sanh thấy Địch Vân không đến xâm phạm người nàng, nổi khiếp sợ đã giảm bớt, nhưng nàng vẫn đề tâm phòng bị chẳng dám chểnh mảng chút nào. Nàng ngồi đứng cách xa chàng một quãng mà không nói với chàng nửa lời.

Địch Vân chẳng cần nàng lượng giải, nhưng trong lòng không khỏi tức mình chỉ mong sớm rời hang núi song cửa hang bị tuyết vít lối, chẳng biết làm thế nào ra khỏi được, trong lòng rất đổi buồn rầu.

Vào khoảng giờ mùi, Hoa Thiết Cán đột nhiên cười ha hả nói:

– Thủy diệt nữ! Thịt ngựa của người đâu cho Hoa bá bá vay mấy miếng ăn, sau khi ra khỏi hang núi bá bá sẽ trả lại.

Thủy Sanh chưa kịp trả lời đã thấy lão nhẩy tới chỗ thịt ngựa nướng, bốc lấy một miếng thịt chín ăn liền.

Nguyên huyết đạo của lão bị phong tỏa đã đủ thời gian liền tự giải khai.

Thủy Sanh biết là không cản trở được, đành để mặc lão lấy ăn nàng không màng đến.

Hoa Thiết Cán vừa được giải khai huyết đạo liền lộ vẻ kiêu ngạo ngang tàng, lão cho là Huyết Đạo Tăng chết rồi thì Địch Vân và Thủy Sanh có liên thủ hợp lực cũng còn kém xa lắm, chẳng thể nào địch nổi lão.

Có điều chần chờ ở trong hang núi chẳng được ích gì, Hoa Thiết Cán muốn tìm đường ra khỏi nơi đây cho sớm, khi tìm được đường ra rồi lão định bụng giết hai người kia đi để bịt miệng. Vì những cử chỉ hèn hạ khiếp nhược của lão hôm trước không thể để tiết lộ trên chốn giang hồ.

Hoa Thiết Cán thi triển khinh công chạy đi tìm kiếm chung quanh hang tuyết, thì thấy chuyển này tuyết băng đổ xuống vít chặt hang núi đến gió cũng không thổi qua được.

Giả tử bốn người Lục Hoa Lưu Thủy mà không vào hang núi trước khi cửa hang bị tuyết vít chặt thì đành là chịu bỏ, không sao vào được nữa.

Hiện giờ đường thông đạo duy nhất để ra khỏi hang núi tuyết lên cao đến mấy chục trượng trên một quãng dài mấy dặm.

Ở trong hố tuyết đi lại mấy trượng đã khó khăn rồi thì xuyên qua hàng mấy dặm thế nào được? Huống chi người chìm dưới đáy tuyết không thể phân phương hướng tất bị nghẹt thở mà chết.

Bây giờ mới là đầu tháng mười một, phải chờ tới mùa hạ sang năm cho tuyết tan là mất nửa năm.

Trong hang tuyết chỗ nào cũng chỉ có tuyết thì trong vòng năm, sáu tháng lấy gì để ăn cho sống người?

Hoa Thiết Cán về đến ngoài thạch động vẻ mặt cực kỳ trầm trọng lão ngồi buồn xo một lúc lại lượm miếng thịt ngựa ăn. Lão tần ngần ăn hết miếng thịt ngựa rồi nói:

– Phải đến tết Đoan Ngọ sang năm mới ra khỏi nơi đây được.

Một bên là Địch Vân, một bên là Thủy Sanh cả hai người cùng ngồi cách lão ba trượng.

Hoa Thiết Cán nói câu này lọt vào tai hai người vang như tiếng sấm.

Hai người bất giác ngó tới xác con ngựa ở bên đông lửa, trong lòng tự hỏi:

– Lấy gì ăn để đợi đến tết đoan ngo sang năm?

Con ngựa của Thủy Sanh tuy cao lớn, béo mập, nhưng ba người cùng ăn, có dè sèn cũng không đầy một tháng là hết sạch, rồi ăn cả đến đầu ngựa, chân ngựa, ruột gan ngựa cũng chẳng sống được thêm mấy ngày.

Hoa Thiết Cán, Địch Vân và Thủy Sanh cả ba người trong những ngày này chẳng ai nói câu nào, thỉnh thoảng mục quang chạm vào rồi lại nhìn ra chỗ khác ngay.

Hoa Thiết Cán đã mấy lần muốn hạ sát Địch Vân và Thủy Sanh nhưng lão nghĩ tới sau khi hạ sát hai người con trở trời một mình ở trong hang tuyết lại càng buồn tẻ, vả lại lão cho hai người đều là vật nắm trong tay rồi, muốn động thủ lúc nào nên lúc ấy.

Qua một ít ngày, mối nghi kỵ giữa Thủy Sanh và Địch Vân đã giảm đi phần lớn, sau nàng dám vào trong thạch động nằm ngủ. Nhưng thịt ngựa đã hết nàng lại sinh lòng úy kỵ Địch Vân, không phải nàng sợ bị chàng ô nhục mà sợ ác hòa thượng ăn thịt nàng.

Sang tháng mười hai, hang tuyết càng lạnh lẽo cứ tới đến gió bắc rít lên từng hồi suốt đêm, khí lạnh thấu xương.

Địch Vân luyện thành môn Thần Chiếu Công nội lực tăng tiến rất nhiều, nhưng quần áo phong phanh một tấm mà ở nơi băng thiên tuyết địa này khó chống nổi.

Thủy Sanh có lúc ngồi trong động ngó ra ngoài thấy chàng run bần bật mà thủy chung không bước vào sơn động để tỵ hàn, lòng nàng rất lấy làm an ủi, nàng

cho là tên ác tăng này hung ác nhưng còn biết giữ lễ.

Hơn một tháng qua, những vết thương trong người Dịch Vân hoàn toàn khỏi hẳn, chỗ chân gãy cũng liền rồi bây giờ chàng đi lại được như thường.

Chàng nghĩ tới Huyết Dao Tăng đã tiếp cốt chỗ chân gãy cho chàng trong lòng không khỏi buồn rầu.

Nội lực chàng mỗi ngày một tăng tiến, khí trời mỗi ngày một thêm giá lạnh mà chàng không thấy khó chịu lắm.

Thịt ngựa ăn hết, từ nay lương thực là rồi vấn đề nan giải.

Mấy ngày sau cùng Dịch Vân ăn rất ít, mỗi lần chỉ ăn một miếng nhỏ nhưng chàng hà tiện bao nhiêu thì Hoa Thiết Cán lại ăn cả phần chàng chẳng cần khách khí chi hết.

Thủy Sanh bưng bảo dạ:

– Một tay đại hiệp nổi tiếng ở Trung Nguyên gặp bước nguy nan lại chẳng biết trì thủ bằng một tên dân tăng ở Huyết Dao Môn.

Nàng yên trí Dịch Vân ở Huyết Dao Môn nhưng thực ra hiện nay trên đầu chàng đã mọc tóc, mà chàng chẳng phạm vào dâm hạnh bao giờ.

Một đêm vào khoảng canh ba, Thủy Sanh đang nằm ngủ bị tiếng người huyền não làm nàng giật mình tỉnh giấc.

Bỗng nghe Dịch Vân lớn tiếng quát:

– Thân thể của Thủy đại hiệp, lão không đụng vào được!

Hoa Thiết Cán xằng giọng hỏi:

– Mấy ngày nữa người sống cũng phải ăn thịt, bây giờ ta hãy ăn thịt người chết là để người sống thêm mấy ngày, sao người còn cự nự?

Dịch Vân đáp:

– Chẳng thà chúng ta ăn da cây rễ cỏ, quyết không nên ăn thịt người.

Hoa Thiết Cán quát:

– Tránh ra! Làm gì mà lảm miêng thế? Người còn chọc giận là ta giết người lập tức!

Thủy Sanh từ trong động chạy ra, nàng thấy Dịch Vân và Hoa Thiết Cán đứng bên phần mộ phụ thân cũng lớn tiếng la:

– Không được đụng đến gia phụ.

Nàng nhảy vọt tới nơi thấy đồng tuyết vùi thi thể phụ thân đã bị gạt ra, tay trái Hoa Thiết Cán nắm lấy trước ngực xác chết.

Dịch Vân quát:

– Buông ra mau!

Thủy Sanh bỗng la hoảng:

– Người... người...

Nàng chưa dứt lời, đột nhiên ánh hào quang lóe lên Hoa Thiết Cán đẩy mũi thương từ trong tay áo chênh chếch đâm tới trước ngực Dịch Vân.

Mũi thương phóng ra rất lẹ, Dịch Vân nội công tiến triển rất nhiều, nhưng ngoại công hã còn bình thường bất quá chàng mới luyện tập được ít quyền cước của Thích Trường Phát truyền thụ, nay chàng bị một tay đại hành gia là Hoa Thiết Cán ám toán bất ngờ thì còn tránh kịp thế nào được?

Dịch Vân sửng sốt thì mũi thương đã đâm vào trước ngực.

Thủy Sanh bật tiếng la hoảng không biết làm thế nào?

Hoa Thiết Cán đánh lên một chiêu đắc thủ, yên trí mũi thương sẽ xuyên từ trước ngực ra tới sau lưng Dịch Vân.

Ngờ đâu mũi thương đụng tới trước ngực chàng rồi bị cản trở không đâm sâu vào được.

Nhưng chàng bị đẩy mạnh loạng choạng người đi rồi ngồi phệt xuống, chàng xoay tay trái đập mạnh vào cán thương đánh “Chát” một tiếng.

Hổ khẩu Hoa Thiết Cán toạc ra, mũi đoản thương tuột tay bay lên không.

Phát chưởng của Dịch Vân hã còn dư lực hất lui Hoa Thiết Cán lăn long lóc rồi ngã nằm ngửa.

Mũi đoản thương rớt xuống lòng tuyết sâu không thấy đâu nữa.

Hoa Thiết Cán giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

– Võ công tên tiểu hào thượng này rất thần kỳ, thật chẳng kém Huyết Dao Lão Tổ.

Lão lăn mình về phía sau mấy vòng rồi đứng phắt dậy trốn ra xa.

Hoa Thiết Cán không hiểu mũi thương của lão bị tẩm Ô Tầm Giáp cản trở nên không xuyên thủng qua người Dịch Vân được, nhưng luồng lực đạo ghê gớm của lão đâm mạnh khiến chàng nghệt thở, chàng ngất đi té xuống.

Giả tử Dịch Vân chưa luyện thành môn Thần Chiếu Công thì nhất thương này đã làm cho chàng phải chết người.

Võ công của Hoa Thiết Cán nào phải tầm thường, mũi đoản thương của lão đâm vào ngực Dịch Vân so với mũi nga mi thích của Chu Kỳ đâm chàng tại thành Kim Châu ngày trước còn ghê gớm hơn nhiều.

Tuy hai lần cùng đâm vào Ô Tầm Giáp nhưng luồng kinh lực lần này mãnh liệt gấp mấy lần, may mà Dịch Vân hiện nay không phải Dịch Vân ngày trước nên mới sống sót.

Vầng trăng tỏ soi rõ đôi chim ưng đang bay liệng không gian, chúng ngó

thấy Dịch Vân nằm trên đất tuyết.

Thủy Sanh lúc trước thấy Dịch Vân bị ám toán cũng hoảng hốt lo thay cho chàng nhưng bây giờ chàng nằm không dậy được tưởng là chàng bị Hoa Thiết Cán đâm chết rồi lại mừng thầm nghĩ bụng:

– Tên tiểu ác tăng này chết đi từ nay ta không còn sợ gã đến xâm phạm nữa.

Rồi nàng lại lẩm bẩm:

– Hoa Thiết Cán muốn ăn thịt thi thể gia gia ta, tên tiểu ác tăng gắng sức cản trở mà bị lão giết chết, tuy nhiên hành động của gã cũng chỉ vì mục đích để lừa gạt ta... chứ gã chẳng tử tế gì... hừ hừ! Ta không chịu mắc bẫy gã. Nhưng gã chết rồi tên ác nhân Hoa Thiết Cán lại phạm đến thi thể của gia gia thì thế nào? Vậy tên tiểu ác tăng đừng chết còn hơn.

Tay cầm huyết đao nàng từ từ tiến lại bên Dịch Vân thấy chàng nằm ngửa trên đất tuyết không nhúc nhích, da mặt chàng còn đỏ ra co lại, hiển nhiên chưa chết.

Thủy Sanh mừng rỡ, cúi xuống đặt tay lên lỗ mũi để nghe hô hấp, thấy khí nóng thổi ra phun vào ngón tay.

Nàng sợ quá giật mình vội rút tay về, tự hỏi:

– Dù gã chưa chết thì hơi thở cũng chỉ còn thoi thóp mới phải sao hơi thở của gã lại nóng bỏng thế này?

Nguyên nội lực Dịch Vân hiện nay cực kỳ thâm hậu, tuy chàng mất tri giác mà hơi thở vẫn mạnh, nội công thượng thừa của chàng mới luyện thành chưa được bao lâu. Hãy còn bông bột không đủ ổn định để dung hòa vào cảnh giới tự nhiên.

Thủy Sanh bụng bảo dạ:

– Ác tăng ngất đi, khi tỉnh dậy thấy ta đứng bên thật có điều bất tiện.

Nàng quay đầu nhìn ra thấy Hoa Thiết Cán đã trở lại đứng gần đó đang chú ý nhìn hai người.

Nguyên Hoa Thiết Cán đâm Dịch Vân không chết lại bị phát chưởng của chàng đánh té, trong lòng kinh hãi dị thường, tiếp theo lão thấy chàng cũng té xuống không dậy được, nóng lòng muốn biết chàng còn sống hay đã chết.

Sau một lúc lão thấy Dịch Vân thủy chung vẫn không cử động liền cho là chàng không chết cũng bị trọng thương, lão đi từng bước một tiến lại.

Thủy Sanh kinh hãi quát:

– Đứng lại đây!

Hoa Thiết Cán bật tiếng cười đánh ác hỏi:

– Tại sao không lại được? Thịt người sống ngon hơn thịt người chết, chúng ta mổ gã chia nhau ăn thịt há chẳng hay hơn ư?

Lão nói rồi lại tiến gần thêm một bước.

Thủy Sanh không biết làm thế nào, đành hết sức lay người Dịch Vân miệng la gọi:

– Lão đã đến đó! Lão đã đến đó!

Hoa Thiết Cán nhảy vọt lại vung tay mặt lên toan đánh xuống người Dịch Vân.

Thủy Sanh vội vung huyết đao ra chiêu “Kim Châm Độ Kiếp” nhằm Hoa Thiết Cán đâm tới.

Chiêu thức nàng sử thuộc về kiếm pháp, nhưng lưỡi huyết đao sắc bén dị thường và uy lực rất mạnh.

Hoa Thiết Cán đã mất cây đoản thương, lão tay không cũng sợ thanh huyết đao chặt sắt như cắt bùn nên không dám khinh địch, lão thi triển công phu “Không Thủ Đoạt Bạch Nhận” định đoạt huyết đao rồi sẽ tính.

Dịch Vân ngất xỉu một hồi, trong lúc mơ hồ chàng nghe tiếng Thủy Sanh hô hoán “Lão đã đến đó” chàng còn đang hôn mê ly bì không hiểu ý tứ, tiếp theo chàng lại nghe tiếng quát tháo mới mở mắt ra nhìn.

Dưới ánh trăng tỏ Thủy Sanh đang múa thanh huyết đao chiến đấu rất kịch liệt với Hoa Thiết Cán.

Tuy nàng nhờ trong tay có khí giới nhưng một là nàng không quen sử đao, hai là võ công nàng so với Hoa Thiết Cán còn thua xa quá nên vừa đỡ vừa lui.

Sau nàng chỉ mong thanh đao trong tay mình khỏi bị đoạt mất chứ chẳng tưởng gì phản kích hay đả thương đối phương.

Thủy Sanh vừa chống đỡ vừa quay lại la gọi Dịch Vân:

– Tỉnh lại cho mau! Tỉnh lại cho mau! Lão đến giết người đó.

Dịch Vân nghe lọt vào tai, trong lòng run lên, miệng lẩm bẩm:

– Nguy quá! Nguy quá! Vừa rồi Thủy Sanh cứu mạng ta, giả tử y không cố sức chống đỡ thì Hoa Thiết Cán đã đánh chết ta rồi. Dù ngực bụng ta có Ô Tầm Giáp bảo hộ, nhưng lão đá vào đầu thì ta còn sống làm sao được?

Chàng liền nhảy lên nhằm Hoa Thiết Cán phóng chưởng đánh “Véo” một tiếng.

Hoa Thiết Cán vung chưởng nghênh địch.

Bình một tiếng vang dội! Cả hai người cùng ngồi phệt xuống.

Nguyên Dịch Vân nội lực thâm hậu, Hoa Thiết Cán chưởng phong cao minh hai chưởng đụng nhau, không phân hơn kém.

o O o